

zien, „wat
rkorde be-
gebroken“
moelijker
onkunde“.
zijnde —
woord heb-
duidelijke
K. S.
e * liggen
K. S.

ijdenis

van de be-
maar niet
bl. 2) ver-
tie van het
leide over:
Het blad

van ruim
het Neder-
j. te Oos-
drie huma-
ken en een
commissie
aar vinden
of, dr J. H.
werp, waar-
de binnen-
haar ivoren
ek te laten
oorders ook
in“

n een groot
er gekomen
an de eerste
schappelijke
ke persoon-
en levens-
geestelijke
en van een

resulteren in
edienst en
grondslagen
l omvat het
ging aan te
p te beleven,
haar te ver-

a gefundeerd
inhoudt, dat
waarbij elk
ropisch, me-
dient te wor-

op met be-
or de Waar-
llen ingrijpen
ook met be-
zedelijk nihil-
vistisch scep-
de Waarheid

it op dwang-
kt een beroep
is weerstand
e bestrijding.
orden bij die
het stempel

gelijkberech-
den, die niet
rean blijft de
olle bestaan.“

t oog min of
ehoorders, die
rokken, gaven

in stelling II
de menselijke
de Waarheid,
den omhelsd“,
geheel andere
n van 500 of
et feit, dat de
geldig moeten

zitter spreken
commissie was
gen uiteen had
tting van haar
s van de door
Het definitieve
teerd“.

gadert, en ze
nd een opmer-
daat, en zeker
te mond heeft
J. H. Bavinek:
heren van de
Ik dacht, dat
in stelling II,
som — splitste

elpers deden):
n 't recht haar
ek te „beleven“

wat hij zegt? Dan zijn we meteen in de chaos. Want de „onbegonnenheid der mensen“ (art. 36) behoeft dan maar een religieuze pakje aan te trekken aan de nieuwste Beweging (heden nazi-, morgen wat anders), en ieder moet zeggen: laat gaan, 't Eind: de weerloosheid van de overheid, en de „religieuze“ antichrist op straat, om de mensen van artikel 36 te verdooien. Maar Bavinek doceert maar te Amsterdam en Kampen (gereinigd van rebellen-in-de-kerk overigens, daar is hij zo goedmoedelijk niet, als de anderen 't niet willen wezen).

2) Liefde voor de Waarheid — 't afgodje ener abstractie. Niet ingrijpen met dwang. De overheid drage geen zwaard meer, Art. 36 eerst ingekort, en nu helemaal overboord. Geen ius gladii (zwaardrecht) meer. En Bavinek praesideert. Artikel 36 weg. Maar een 1905-coupure — bindend! Tenminste..... als de anderen 't eenmaal zo willen.....

3) Natuurlijk is dat geen liefde voor de Waarheid, die zegt: laat de leugen — mits godsdienstig volgens zelfverklaring — vrij. Het is ook geen liefde voor de persoonlijkheid. Het is alleen maar een stom zich laten spannen voor 't karretje van gladder ketter, die ons straks gaan gelijkachakelen, of hoe het straks heten mag.

4) En de hele zaak wordt tot cultuurbasis gemaakt. Religieusheid is cultuurkwestie. Wie praat nog met zulke herauten over cultuur en gemene gratie?

5) Pro memorie is de „uiterste noodzaak“ overgehouden. Maar wie bepaalt ze. Wie trekt aan het klokketouw voor de „Stunde“, die een „Gebot der Stunde“ wenselijk maakt? Tegen dat deze heren klaar zijn, zijn we allang overrompeld en hebben niets meer te vertellen. Trouwens: een religieuze vernomming maakt ieder „achtbaar“ gestempeld!

6) Prof. Bavinek praesideert — de bom valt op tafel; maar geen synode zal ontdekken, dat hij met zijn praesidium de poten van de tafel, waarop art. 36 ligt, geluidloos doorzaagt. Maar leve de orde van 1944! K. S.

*: Orgel-offer

Al jaren en jaren loopt ondergetekende met een orgel-plannetje rond. Hij wou een orgel hebben voor de aula der Theologische Hogeschool. Eerst dacht hij over een pijporgel; we hadden destijds als Gereformeerde Kerken een aula met een galerij. Maar na de vrijmaking kregen we — gebonden als we waren aan de maten van een bestaande zaal — een kleinere aula, en zonder galerij. Geen pijporgel dus.

Maar toch een orgel, dat de studie dienen kan. Want in 't gebouw der Th. Hogeschool is wel 'n heel bescheiden

Dr PAUL TOURNIER,

Christelijke geneeskunst en Buchman-beweging (II)

Vorige maal zei ik, dat Tournier, nadat hij zijn gewone huispraktijk vaarwel gezegd had, eerst een toegewijd beoefenaar van de psychosomatische geneeskunde geworden was. Eerst! Wie de twee boeken: „Radiale Therapie“ en „Techniek en Geloof“, met elkaar vergelijkt, zal zien, dat Tournier, hoe verder hij komt, zich meer en meer de psychiatrie kanten uit beweegt. Meer en meer komen mensen tot hem, met allerlei moeilijkheden in gezin, familie, in het huwelijk, op het werk; enz. Patientens dus, die vrijwel géén somatische bezwaren en afwijkingen meer hebben. De meer zuivere geesteszieken dus. Al zegt Tournier duidelijk, dat hij zich niet in wenst te laten met de typisch psychiatische behandelingsmethoden als de shock-behandeling en de eigenlijke psychoanalyse. Deze laat hij over aan de vak-psychiater.

De patienten van Tournier vertonen ook nog in 'n ander opzicht een eigenaardigheid. Wie oppervlakkig leest, krijgt de indruk, alsof het Tournier „zo maar“, in een paar zittingen, bij de meeste van zijn patienten gelukt, hen „tot Christus“ te brengen. Voor de christen zou dit natuurlijk iets buitengewoon aantrekkelijks zijn en om jaloers op te worden! Maar wie toch wat nauwkeuriger leest, ontdekt al ras, dat de meeste van de mensen, die hij beschrijft, reeds vóór ze bij hem kwamen, min of meer sterk sympathiseerden met de Buchmanbeweging. En dat velen van dezen, met hun kwalen en moeilijkheden Tournier opzochten, juist omdat ze van hem wisten of gehoord hadden, dat hij eveneens Buchmanniaan was!

Wat vergemakkelijkt natuurlijk het spreken over Christus met deze mensen in niet-onbelangrijke mate! Terwijl het „tot Christus brengen“, de „plotselinge bekering“, hierdoor een heel eind naar de achtergrond gedrongen wordt!

Bovendien zou over dat „tot Christus brengen“ ook nog wel het een en ander te zeggen zijn.

Ik heb reeds een paar maal gezegd, dat Tournier een volgeling van Frank Buchman is; en dit discipelschap in zijn geneeswijze zo goed mogelijk tot uiting wil brengen.

Wie is Frank Buchman? Hij is van afkomst, evenals Tournier, een Zwitser. In de Verenigde Staten was hij Luthers predikant en leider van een opvoedingsgesticht voor jongens. Door een conflict met het bestuur vertrok hij naar Oxford in Engeland en ontving daar in 1921 zijn „roeping“ voor een geheel nieuwe

harmonilumpje, en het laat zich ook wel gauw verplaatsen naar de aula. Heus, voor dat zingen alleen willen we u geen geld uit de zak kloppen. Niet eens voor zo iets als „stijl“. Of aula-deftigheid.

Het gaat om wat anders. Er zijn altijd studenten, die de moeite waard zijn. Ook voor kerk-muziek. Ik denk nog vaak „jaloers“ aan dat prachtige Instituut voor Kerk-muziek met een „Herr Professor“ voor Kerkmuziek, en de nodige assistenten, en een apart gebouw, voorzien van een schitterend electrisch drie-klaviers pijporgel plus pedaal, ten dienste van de Theologische Faculteit aan de Universiteit van Erlangen. Wij zullen het nooit zover brengen. Dat heeft ook niet. Liever exegese, kerkrecht, liturgiek, dogmatiek dan muziek, als je kiezen móet. Maar als je binnen het bereik van de middelen, die God ons ten dienste stelt, nog het eerst-nodige kunt verbinden met een bescheiden voorziening in het secundair-nodige, dan is het dankbaar, gebruik te maken van de ons gelaten mogelijkheden. Vandaar dit orgel. Het is een orgel van twee klavieren en pedaal. En daarop had ik mijn zinnen vóór alles gezet. Men kan nu studeren. En de redactie van „Organist en Eredienst“, plus die van „Stijl“, plus die van „Dienst“, plus die van de kerkelijke pers, en de verenigingsorganen, zal het met me eens zijn, dat dat van waarde is: aanstaande dominees, die iets weten van kerkmuziek.

Maar nu de „vox humana“, en de „koppelingen“. Ik heb het orgel gekocht — in vertrouwen. Want anders ware de kans ons ontgaan: er waren andere belangstellenden. Geruime tijd geleden is in een onderhoud met br. Lettinga te Groningen mij gebleken, dat deze geen bezwaar er tegen had, als ik voor dit doel weer eens een giften-rubriekje opende. Doe ik het niet met mate, tegenwoordig? Een hele poos is door mij niet gebedeld — dat kan natuurlijk zo niet blijven; als ik maar niet de „Stichting“ hinder in de gewone voorziening van de leerstoel der Hogeschool. En op dat punt heb ik me vergewist.

Ik kom dus weer om geld vragen. Orgel plus motor kost f2000.—. Of de verplaatsing (speciaal de motor brengt natuurlijk plaatsingskosten mee) veel geld kost, weet ik niet. Komt er genoeg binnen, dan kunnen we dat bedrag ook nog wel betalen. Hoe het zij, ik hoop, dat U wilt meehelpen, mijn vertrouwen in het slagen van deze orgel-offer-actie niet te beschamen. Alle giften worden hier verantwoord. Indien er redactoren zijn, die de inhoud van deze publicatie willen doorgeven, zal ik hun dankbaar zijn. Laat hen dan mijn gironummer met een vermelden: 127278. Op het bijlet altijd noteren: Voor orgel (aula).

En — U komt toch kijken op de Schooldag? Het is zo'n fijn leven — bij ons in Kampen. K. S.

VAKWETENSCHAP EN PRACTIJK

arbeid, die aanvankelijk weinig succes had. Eigenlijk alleen wat onder de studenten van Oxford. Later boekt hij echter plotseeling veel meer succes en krijgt hij veel volgelingen; die hem, zoals meer bij zulke bewegingen of „revivals“, op meer dan gewone wijze gingen vereren. Zij noemden zich in den beginne en nog wel, gaarne „levensvernieuwers“ of ook „Christelijke broederschap van de eerste eeuw“. Zo ook dragen b.v. velen van de vereerders van Frank Buchman hun boeken aan hem op. We vinden dit ook bij Tournier. Voor in zijn „Radiale Therapie“ vinden we: „Aan Dr Frank N. D. Buchman, wiens boodschap een diepgaande invloed op mijn persoonlijk leven uitoefende en mij tot nadenken dwong over de eigenlijke zin van mijn roeping, draag ik dit boek op“.

„In onderscheiding met de Pinksterbeweging, in één van welke kerkjes Buchman tot bekerig kwam, en die vooral de gaven der profetie en van het spreken in nieuwe talen vernieuwen wil, jaagt de Buchman-beweging de handelingen, de praxeis, de op de praktijk gerichte daden der apostolische eeuw na: dezelfde vrijmoedigheid in het getuigen, hetzelfde redden en bekeren van zondaren, dezelfde apostolische bezieling, hetzelfde apostolische vertrouwen en dan dezelfde apostolische resultaten ook“ (Dr E. D. Kraan: „De Buchman-beweging“, 14/15).

Tournier, als goed Buchman-discipel, wil niet anders; hij dan als arts. Luister maar: „De mens toch bestaat niet alleen uit een lichaam en een ziel: hij is een geestelijk wezen. En het is onmogelijk hem te kennen, wanneer men zijn diepste werkelijkheid buiten beschouwing laat. Deze ervaring doet de medicus wel in zijn dagelijkse praktijk op. Geen psychologische of fysiologische analyse maakt het hem mogelijk het eindeloos ingewikkeld kluwen van een mensleven te ontwarren. Hij ziet hoe slecht zijn zieken zichzelf kennen, zolang zij zich niet voor God onderzoeken, hoe gemakzuchtig zij hun ogen sluiten voor hun eigen tekortkomingen, hoe sterk hun goedwilligheid gebonden blijft door de omstandigheden, door moedeloosheid of gewoonte, en hoe machteloos hij zelf is om met zijn raadgevingen het leven van een mens te veranderen, wanneer zijn geest besluiteloos in eigen innerlijke moeilijkheden vast zit“ (R. T., 61). Even verder: „En de medicus, die aan de geest gelooft, ontdekt dat de geestelijke ontwikkeling van zijn patient niet buiten zijn psychische en fysieke ontwikkeling omgaat. Hij constateert, dat zowel fysieke als psychische stoornissen afhankelijk zijn van

stoornissen in de persoonlijke betrekking van de mens tot God“ (R. T., 68). Hierdoor komt Tournier dan tot de kern van zijn geneeswijze: „Er is geen fysieke verbetering van een mensleven mogelijk zonder morele verbetering. En geen morele verbetering zonder geestelijke vernieuwing“ (R. T., 69). En: „Ik geloof, dat het ware antwoord op deze crisis ligt in de terugkeer tot het Christendom“. (De crisis, die Tournier hier bedoelt is de cultuurcrisis, die de hele wereld thans doormaakt).

Christus zelf heeft, volgens Tournier, niet anders gehandeld: „Christus heeft steeds het geestelijke en het stoffelijke vereenzelvigd, steeds zich van het ene gezichtspunt naar het andere begaven zonder overgang, het geestelijke in lichamelijke beelden uitgedrukt en het lichamelijke in zijn geestelijke betekenis geschouwd. Hij heeft de genezing van lichamen verbonden met die van de ziel.....“ Tournier wijst erop, „dat deze Christelijke opvatting van de mens helemaal niet in tegenspraak is met het wetenschappelijk determinisme. De bewering, dat geest, ziel en lichaam één zijn, betekent niets anders, dan dat het geestelijke lichamelijke gevolgen heeft en dat het lichamelijke geestelijke gevolgen heeft, en volstrekt niet, dat er gevolgen zonder oorzaak zouden zijn“ (R. T., 138).

„De geneeskunde kan dus evenmin willekeurig het geestelijke als het psychische of fysische buiten beschouwing laten. Geneeskunst bestaat in genezen. Alles wat tot genezing medewerkt behoort dus tot de geneeskunde. Het valt niet te ontkennen, dat feiten van geestelijke orde (die dus, volgens velen, alléén tot het gebied van de predikant behoren! P. J.) tot genezing kunnen medewerken. Een arts mag ze daarom niet buiten beschouwing laten. Zoals hij bij zijn behandeling korte golven toepast zonder natuurkundige te zijn, of morphine-injecties geeft zonder scheikundige te zijn, zo kan hij ook zielszorg uitoefenen zonder theoloog te zijn. Het eigenlijke van de zielszorg is de mens tot persoonlijk contact met Christus te brengen. In die gemeenschap met Christus doen zij ervaringen op, die psychische en fysieke gevolgen met zich meebrengen en dus met de geneeskunde te maken hebben“ (R. T., 139). En om niet meer te noemen: „De voorname roeping van de geneeskundige ligt daarom“, zo zegt Tournier, „naar het mij voorkomt, niet zozeer in het uitdelen van „raadgevingen voor het leven“, als wel in het brengen van de patient tot die persoonlijke ontmoeting met Christus. Daar Hem aan te nemen kan hij dan een nieuw leven van geheel andere kwaliteit vinden, tot het inzicht komen van Gods plan met zijn leven, en als door een wonder de nodige kracht ontvangen om Hem te gehoorzamen“ (R. T., 217/218).

P. JASPERSE.

ZENDING EN EVANGELISATIE

Herinnering Jeugdactie „Mesoz“

Het is nu al weer vele maanden geleden dat er een Zendingsblad verschenen is. Dus kon ik ook geen verantwoording en aanmoediging plaatsen van en voor het werk der Jeugdactie van „MESOZ“.

Daardoor is er ook een verslapping ingetreden in ons werk. Wel gaan vele getrouwe spaarders en spaarsters door met verzamelen. Bij verscheidene clubs, in gemeenten, waar het werk goed georganiseerd is, gaat het werk gewoon door, maar in andere plaatsen is er verslapping ingetreden. Dat kan ik merken aan de zendingen, die ik krijg of liever niet meer krijg. Bovendien blijkt het me telkens weer, dat men in sommige gemeenten nog nauwelijks van het bestaan van de Jeugdactie afweet. Men heeft nog niet gehoord, dat er een prachtig album is uitgegeven, waarin van het gezegende zendingswerk op Oost-Soemba verteld wordt.

Daarom wil dit stukje een herinnering zijn aan het bestaan van de Jeugdactie van „Mesoz“. En ik wil U allen, jong en oud, nogmaals vertellen, dat U een zendingsalbum kunt kopen a f5.— of opsparen.

In dit album horen 24 fotokaarten, a 30 cent per stuk verkrijgbaar, of ook weer te verkrijgen door meedoen aan de inzamelactie van oud papier, schriften, tijdschriften, oude boeken en telefoonboeken.

Ook kunt u sparen: wijnflessen, capsules, lood, tubes, zink, koper, theelood en ten slotte: postzegels, zilverpapier en karton.

Praat er op de jeugdvereniging eens over en sla de handen in elkaar! Wanneer jullie het doen uit liefde tot de Heiland, en met blijdschap er op uit trekt, zal de Here er Zijn zegen over gebieden.

En het resultaat? zullen jullie zeggen. Wel, ik heb nu reeds bijna negen duizend gulden afgedragen, waarvan de helft door verkoop van het album en de andere helft bijeengebracht is door die vele kleine bedragen, die samen toch een flink bedrag vertegenwoordigen. Hebben jullie ook al meegewerkt aan het verzamelen van dit bedrag? Zo ja, dan zullen jullie er even blij mee zijn als ik. Zo nee, laat het dan een aansporing voor jullie zijn om ook mee te doen.

Mochten jullie nog nadere inlichtingen wensen, zo ben ik daar gaarne toe bereid.

In afwachting teken ik, na vriendelijke groeten,

Mevr. W. M. DE VRIES-JANSEN.
Sophiastraat 22, Gouda. Giro 396656.